

Z LIBERCE DO ÍRÁNU A ETIOPIE

Text Jana Patková
Malby Dagmar Buchtová • Reprofoto Jan Škvára

„Obraz, který malíř namaluje, je jako otevřená brána do příběhu. Každý, kdo se na něj dívá, může vstoupit a prožít něco svého,“ přemýšlí Dáša Buchtová. Ona svou tvorbou otevírá brány Orientu.

Přimět Dášu, aby mluvila o svém malování a o cestách, vlastně není vůbec lehké. Zdráhá se o sobě hovořit jako o malířce, i když její výstava Z Liberce do Íránu nedávno doputovala až do Prahy. Naštěstí jsou její obrazy dostatečně výmluvné a skromnou umělkyni není nutné trápit otázkami příliš dlouho.

Malovat začala, když její čtyři děti odrostly. Pracovala jako státní úřednice a hledala, čím vyplnit volný čas a vyvážit práci v kanceláři. Měla šťastnou ruku – přihlásila se na víkendový kurz malování a zjistila, že jí to celkem jde. Začala na sobě pracovat, zdokonalovat se, což je prý proces, který zdaleka není u konce. Nicméně

už nyní zaujala svými nepřehlédnutelně barevnými obrazy z cest. Malbami ze zemí, kam se turisté spíš nehrnou: z Íránu a Etiopie. O cestách a malování vypráví: *Odmala jsem hltala knížky o Africe a Blízkém východu. Od mládí je cestování moje velká záliba. A Írán si mě jednoho dne k sobě přitáhl, ani nevím jak...*

Do Íránu jsem se vydala sama s expedicí, protože sehnat partáka z řady přátel na tuto cestu bylo nemožné. Írán mi okamžitě přirostl k srdci. Málokdo ví, že Írán je v rámci obecné kriminality jednou z nejbezpečnějších zemí na světě, což může být dáno také mentalitou místních obyvatel. V žádné jiné zemi jsem nezažila tak

srdečné lidi, na každém kroku vás někdo vítá, zdraví a chce se s vámi vyfotit. Řekli jsme my někdy nějakému cizinci „Vítej v Čechách“?

Írán budu mít navždy spojený se srdečností a tajemnou starověkou Persií, kde historie dýchá na každém kroku.

Po návratu z Íránu jsem si vybrala několik pro mě důležitých fotek a začala malovat obrazy z cest. Předlohy jsou spojené se silným prožitkem. Svými obrazy se snažím zachytit krásy a zajímavosti dané země. Stejně důležitý jako námět jsou pro mě barvy. Ráda používám jasné a syté barvy, jeden obraz klidně přemalovávám i desetkrát, dokud mému oku barevně neladí.

Esfahánský most
Esfahán, Írán
Olejomalba 50 x 70 cm

■ Jeden večer v íránských horách, olejomalba 100 x 70 cm

Mám rozmalovaných několik pláten najednou a postupně se k nim vracím. Tvořím, když je správná nálada.

Po Íránu následovala Etiopie, jedna z nejchudších zemí světa. Zde jsem chtěla po-

znat domorodé kmeny, nakouknout do doby železné, byť pár hodin letu od nás. Na chvílku zažít ty obrovské rozdíly. Myslela jsem, že pro mě bude těžké vidět realitu ve které žijí místní lidé. Depresivnější byl

ale návrat domů, kdy jsem si uvědomila, jaké biče jsme si na sebe upletli. Těch úkolů, pravidel, věcí, co musíme zvládnout...

V Etiopii na mě ale nakonec nejvíc zapůsobila jejich silná víra, která se nedá slovy po-

■ Děvčátko z trhu, Etiopie, rozmalovaná olejomalba 40 x 50 cm

■ Krásná kavárnice, Etiopie, olejomalba 50 x 70 cm

psat. Prosycenost vírou se snažím vyjádřit ve svých obrazech do nově připravované výstavy. Stejně tak pokoru. Když jdou lidé do kostela, zahalí se do bílého šátku nebo látky. Pokleknou před kostelem, pokloní se. Je spousta drobností, které mě v Etio-

pii fascinovaly a které tady člověk nezažije. Jedním z příkladů byl zážitek z trhu, což v Etiopii znamená různé zboží rozložené na zemi. U vstupu do trhu ke mně přišla malá holčička a chytla mě za ruku. Měla roztrhané klučičí tričko, špinavou sukýnku,

byla bosa a přesto krásná jako panenka. Nic nechtěla, jen se mnou šla a byla strašně milá. Takto jsme spolu strávily asi hodinu a pak se naše cesty navždy rozdělily. Teď ji zrovna domalovávám... ■

